maksat müzik olsun...

OT Şarkılarla

Nakaratlı Özel Sayı 19

MAYIS 2021
Sayı **19** / Fiyatı: **15 TL**

İŞÇİSİN SEN İŞÇİ KAL

Cem Karaca

M.K PERKER 2021

Nasıl bildiyse, neye inandıysa öyle yaşadı Cem Karaca. Onu çok özledim. En çok da ona sarılmayı özledim...

HADİ GEL BABA, BERABER ŞARKI SÖYLEYELİM!

İllüstrasyon: M.K. PERKER

"HER PLAK İÇİN BİR ÇOCUK YAPMADIM"

Babam müzik hayatına dönemin popüler yabancı şarkılarını söyleyerek başlamış. Özellikle de rock'n'roll tarzında şarkılar söylemiş. Ama babam kendi müzikal yolunu askerlikte bulmuş. O dönemde rock'n'roll şarkıları, onun özlemini dindirmeye yetmemiş. Askerdeyken duyduğu bir bağlama sesine vurulmuş ve böylelikle babamın asıl hikâyesi başlamış. Sonra Erzurumlu Emrah'ın dizelerinden bestelediği 'Emrah' şarkısı ve ilk plak 'Emrah' ortaya çıkmış. Benim konuyla bağlantım da ilk plak, ilk çocuk ilişkisi. Daha sonra başka çocuğu olmadı ama sahnede 'Emrah' parçasını seslendireceği zaman bu şarkıyı esprili bir şekilde anons ederdi: "İlk plağımın ismi 'Emrah' ve yıllar sonra bir oğlum oldu. Onun da adını 'Emrah' koydum. Tabii her plak için bir çocuk yapmadım."

ŞARKI SÖYLERKEN HER KELİMESİNİ YAŞARDI

Babası Mehmet İbrahim Karaca, annesi İrma "Toto" Karaca ülkenin önemli tiyatrocularındandı. Tabiri caizse babam tiyatro kulislerinde büyümüştü. Ve bu sanatı erken yaşlarda, çok büyük ustalardan öğrenmişti. Hem aldığı eğitim hem de içinde bulunduğu sanat camiası, bugün bildiğimiz Cem Karaca'nın temel taşlarını oluşturmuştu. O dönemi düşünürsek paha biçilmez bir altyapıdan ve birikimden söz edebiliriz. Sonuç olarak babam şarkı söylerken her kelimesini yaşayan, hisseden ve bunu dinleyicisine tüm ruhuyla aktaran bir sahne insanıydı.

Babam adaletsizliğe, eşitsizliğe karşıydı. Ve bunu şarkılarıyla, yazdıklarıyla dile getirdi, haykırdı...

"OĞLUM MEKTUPLARDA BÜYÜYOR"

Babamın politik kimliği yüzünden çok sıkıntılı dönemler yaşadık. Mesela söylediği bir şarkı yüzünden babamı vatandaşlıktan çıkardılar. O da Almanya'ya gitmek zorunda kaldı. Bizler burada çok zor günler geçirirken, babam da Almanya'da zor zamanlar geçirdi. 8 yıl ayrı kaldık. Nâzım'ın cümlesiyle "Oğlum mektuplarda büyüyor" derdi babam. Suçsuz yere vatansız ilan edilen bir adamın ailesi olarak geride kalmak gerçekten zordu. İş yok, evi sürekli polis ve asker basıyor, aramalar, ifadeler, gözaltı durumları... Bu yüzden çoğu zaman suçladım babamı; ta ki onu gerçekten anlayana kadar! Babam için de ayrı zordu. O da hayatına sıfırdan başlamak zorunda kalmıştı Almanya'da. Çocuk aklımla "Babam bu şarkıları söylemeseydi, bunları yaşamayacaktık" diyordum ve çocuk Emrah gözünden haklıydım. Bugün hâlâ haklı o çocuk. Çünkü babasız büyüdü. Ailesi paramparça oldu, zor günler geçirdi. Ama Cem Karaca cephesinden bakınca "O şarkılar iyi ki olmuş" diyorum. Kızgınlık, kırgınlık giden olunca unutuluyor. Yerinde sadece 'özlem' ve 'keşke' var artık. Babam doğru bildiği, inandığı şeyi yaptı. Sonuçları ağır oldu fakat Cem Karaca olmak böyle bir şeydi belki de... Ama ben babamın yerinde olsam aynısını yapamazdım.
O bedel bana çok ağır gelirdi ve ben ailemi tercih ederdim.

BABA-OĞUL GİTTİĞİMİZ TEK MAÇ

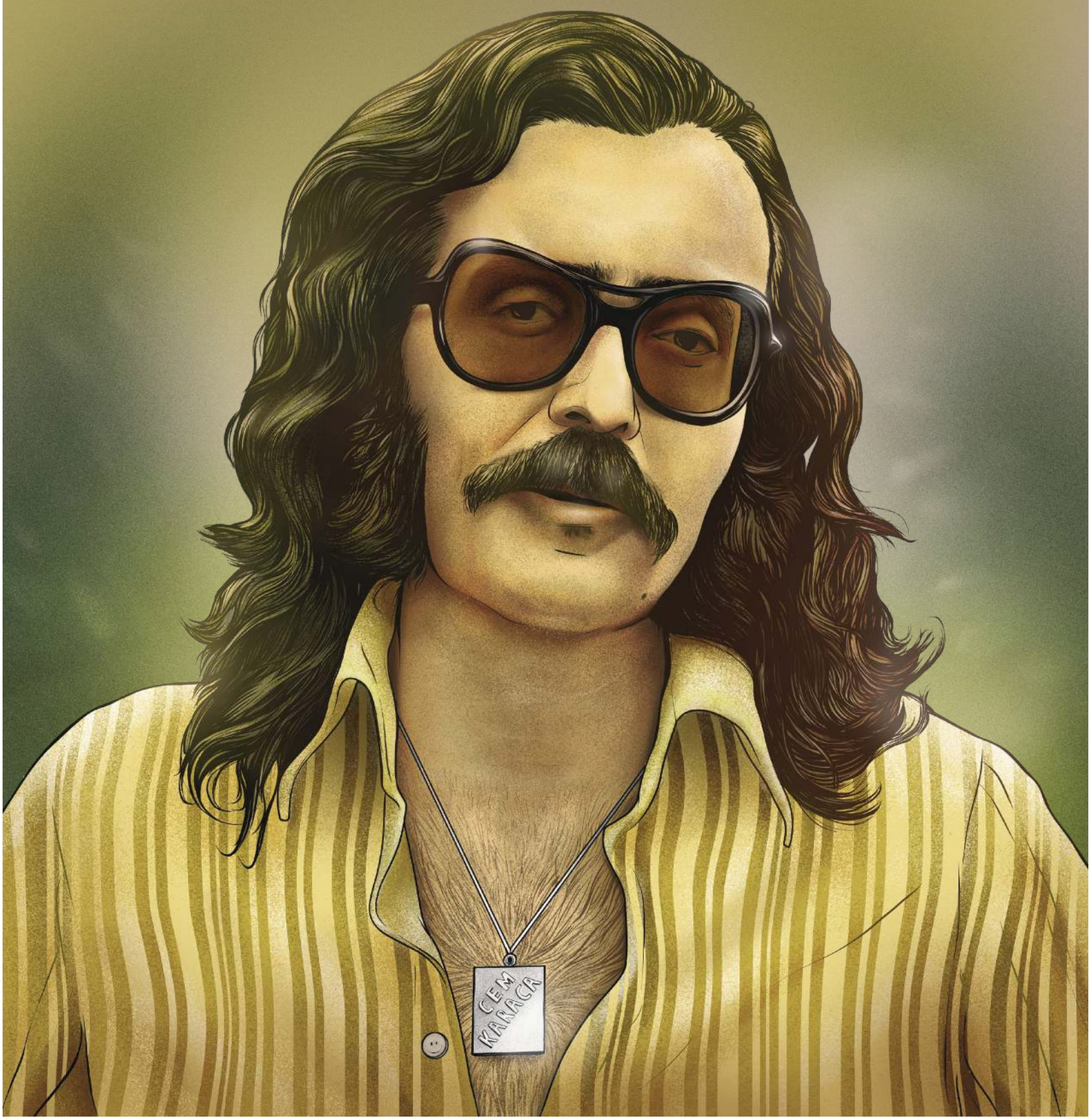
Büyük Fenerbahçeliydi babam. Ben de öyleyim. Almanya'dan döndüğünde bir gazeteci "Sizi baba-oğul maça götürelim" dedi. Biz de kabul ettik. Zaten Fenerbahçe-Beşiktaş maçı, müthiş heyecanlıyız. Üstelik maç Kadıköy'de! Ben de aldım bayrakları, taktım atkıları, bereleri; koştum maça. Muhabir bizi içeri soktu ama bir baktık ki biletleri yanlış taraftan almış. Tribüne çıktığımızda şok olduk; her yer siyah-beyazdı. "Baba bizi burada yerler, gidelim" dedim ama babam "Yok artık geldik, çıkamayız" dedi. Muhabir oralı bile değil. Neyse maç başladı. Beşiktaş gol üstüne gol atıyor. Ben isyan ediyorum. Etraftakiler bana fena bakıyor ama babam tam bir centilmen olduğu için arayı bulmaya çalışıyor. Alkışlıyor ama içten içe de deliriyor. Sonuç olarak baba-oğul gittiğimiz ilk ve tek maçtı o. Maçı yanlış tribünden izledik, üstüne yenildik. Ama bu bahtsız maç hatırası, babamla ilgili hatırladığım çok keyifli anlardan biridir.

ONA SARILMAYI ÖZLEDİM

Babam adaletsizliğe, eşitsizliğe karşıydı. Ve bunu şarkılarıyla, yazdıklarıyla dile getirdi, haykırdı... Daha mutlu bir ülke, daha aydınlık bir Türkiye özlemiyle yazdı, söyledi şarkılarını. Yazdıklarının bu kadar gerçek ve hâlâ geçerli olması da onun inanmadığı şeyin türküsünü, şarkısını söylememesinden kaynaklanıyor. Nasıl bildiyse, neye inandıysa öyle yaşadı Cem Karaca. Onu çok özledim. En çok da ona sarılmayı özledim. Bugün karşımda dursa ona "Hadi gel baba, beraber şarkı söyleyelim! Sahneye çıkalım baba-oğul" derdim. Keşke...

HAYATTA HİÇBİR ŞEYİM AZ OLMADI SENİN KADAR

Cem Karaca

İllüstrasyon: Berkay Dağlar

GÜVEN ERKİN ERKAL

San Francisco'nun Haight Ashbury ortamları, 70'lerin hızlı zamanlarında İstanbul, Levent'te bahçe içinde bir evde yaşanmış. Kimler gidip gelmemiş ki o buluşmalara...

LİMON SIKILMIŞ DENEYLER

"Off! Midem kıçıma kaçtı. Bu ne ya?" dedi Cem. Cahit'in patlattığı kahkahaları Taner bol reverb ve ekolu bir biçimde duyuyordu. "Asit" Orhan'ın getirdiği "Pink Floyd" muydu bu yoksa Tezer'in Ankara'dan gönderdiği "California Sunshine" mı? Çok zaman olmuş. Oraları karışık ama bir kenarda saksafonuyla alıştırmalar yapan İsmet Sıral'ın sesi hâlâ net; "Mutlak La'yı bulmalısınız... Sesin tam ortasını"...

San Francisco'nun Haight Ashbury ortamları, 70'lerin hızlı zamanlarında İstanbul, Levent'te bahçe içinde bir evde yaşanmış. Kimler gidip gelmemiş ki o buluşmalara. Günümüzde halen dinlediğimiz nice ölümsüz eserin ya doğduğu ya da geliştiği yer. Konserler öncesi yola çıkarken toplandıkları, dönüşte kutlayıp evlere dağıldıkları bir komün. Restore edilmiş, hâlâ duruyormuş orası. Artık bir mimarlık bürosu mu ya da reklam ajansı mı? Her neyse ama duruyormuş işte.

Taner Öngür geçenlerde Cem Karaca'ya eşlik ettikleri Dervişan günlerinden bahsediyordu. İzmir Fuar'ına gidecekler. Ekici Över gazinosunda olacakmış programlar. Assolist Zeki Müren. Fuar boyunca da Seferihisar'da Altın Kum'da kalınacakmış. "Cem'in bir teknesi vardı" diye devam etti Taner abi. "Bakırköy çocuğu, deniz kenarında büyümüş. Çok düşkündü teknesine. İzmir Fuar'ına yola çıkmadan toplandık yine konuşuyoruz. "Çocuklar" dedi, "Siz otobüsle gidin. Ben tekneyle deniz yolu üstünden geleceğim". Neyse aramızda biraz bu işlerden anlayanlar var. "Abi sen oraya kadar olan yolda nerde akıntı var, neresi kayalıktır falan bilmiyorsun. Hem o hatta tekne kullanmak için izin almalısın" falan diye zar zor ikna ettiler neyse. Ama gitti kamyon kiraladı tekneyi de peşinden öyle getirdi... İyi ki getirmiş. Orada denize bir çıkıyorduk akşam sofraya nevale hazırdı. Balık mı, ahtapot mu ne gelirse artık."

Taner abi bunları anlatırken konu konuyu açtı. "O fuar sırasında ilk gün... Sıra Cem Karaca'ya gelecek, arada biri daha var ve son olarak Zeki Müren çıkacak. Neyse çıktık biz. Önlerde yüzlerce İzmir'in favorili uzun saçlı gençleri. Cem söyledikçe coşuyorlar. Sloganlar falan tabii. Cem Karaca iniyor, gençler çıkıyor evlere dağılıyor. Salon yarı yarıya boş. Bakıyor Zeki Müren böyle olmayacak. "Cem Karaca benden sonra çıksın" diyor. Zeki Müren kendi eliyle assolistliği Cem Karaca'ya veriyor gibi bir şey olmuştu. Tabii bizden sonra kimse de yok. Bisler sloganlar gırla. Sabaha kadar çaldığımız oluyordu... Bir keresinde de konsere dakikalar kalmış, Cem ortada yok. Haber de alamıyoruz bir türlü. Tam sıra gelirken bir baktık Cem üstü başı sırılsıklam çıkageldi. Dalgalar tekneyi Yunan adasına sürüklemiş. Yunanlı sahil koruma da yakalamış. Neyse derdini anlatmış Cem. Onlar da Türk polislerini arayıp teslim etmişler. Hemen hazırlanıp çıktık konsere."

"Taner abi, asıl sizin takıldığınız o ev çok enteresanmış. Günümüzde grupların çok azı böyle bir ortam oluşturup bir arada zaman geçirebiliyor" dedim. "Cem ve uzun zaman müzik yaptığımız herkesle o nedenle birlikteliğimiz ölene kadar sürüyor" dedi. "Şu evde yaşadığınız kim bilir ne anılar, ne hikâyeler vardır?" diye sordum. "Anlatırım bir ara. Bu arada bir şarkım vardı" dedi. "Adı Limon Sıkılmış Deneyler. Onu elden geçiriyorum. Bak atayım sana dinlersin..."

Önce parmaklarımdan
renkli yıldızlar fışkırmaya başladı

Sonra odanın ortasında dönüp duran
hoparlörü fark ettim

Yanımda oturanların sesleri
ekolarla uzaklaşıp kayboluyordu

Bir esriklik içinde zamanda akmaya başladım

Vücudumu dinledim. Damarlarımda akan kan,
organlarımın çalışması

Yaşadığımı ve canlılığımı fark ettim.

OTdergi MAYIS sayısı
poster, ayraç, kapı askısı
ve kart hediyeli!

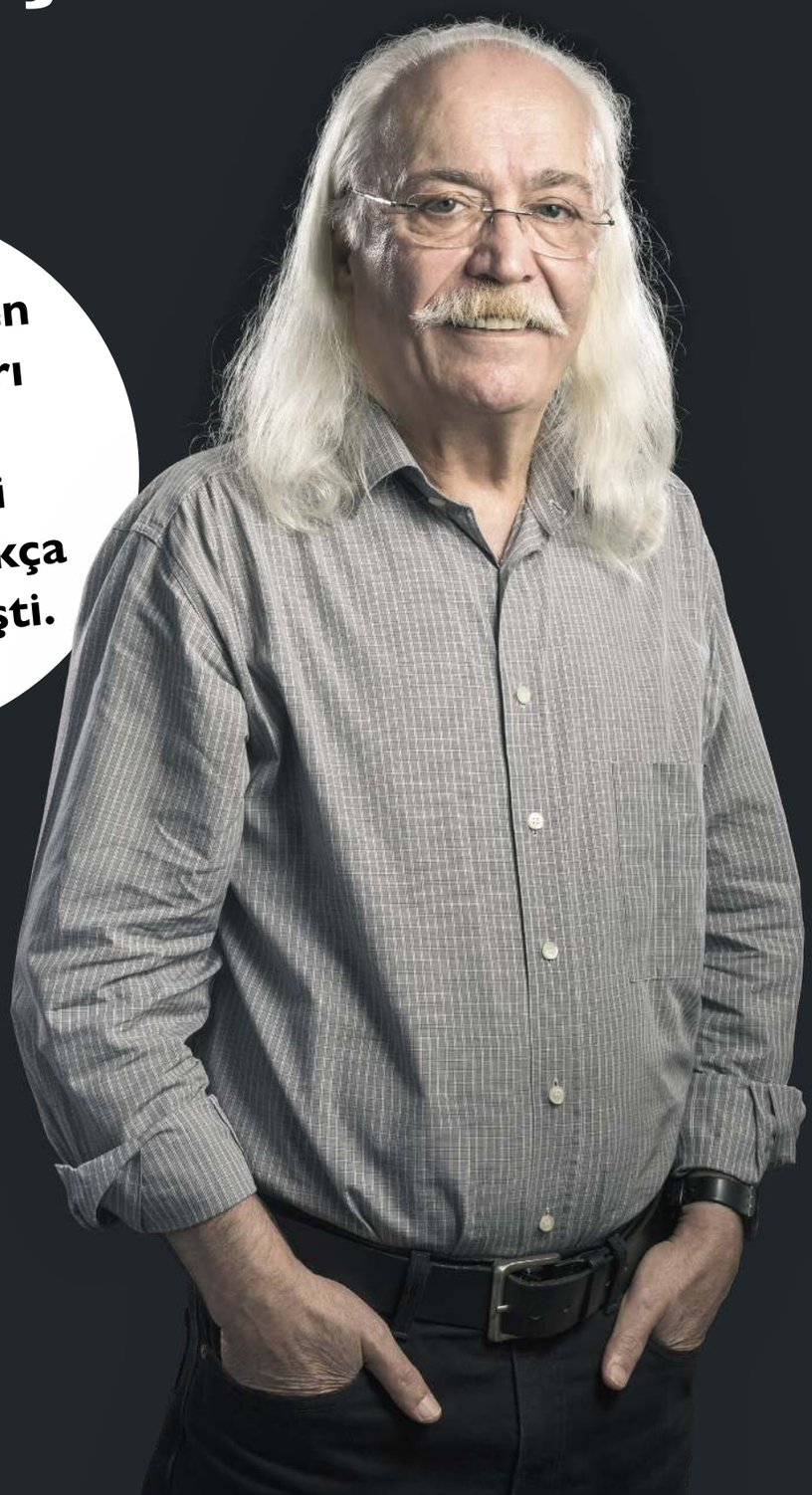

otdergi.com'da

CAHİT BERKAY; bu toprakların sahip olduğu en büyük değerlerden biri. Türk toplumunun hafızasında ezgileriyle iz bırakan bir müzisyen. Bugüne kadar tekrar tekrar izlediğimiz yüzlerce filmin müziklerinde onun imzası var; Selvi Boylum Al Yazmalım, Çiçek Abbas, Dilâ Hanım ve daha niceleri...

NE YAŞADIYSAK ONUN ŞARKISINI YAPTIK

Hayatın içinden gelen duyguları şarkı haline getirme fikri Cem ile çalıştıkça kafama yerleşti.

Fotoğraf: Umut Töre

20 yaşında Altın Mikrofon yarışmasına katıldı, 24 yaşında ise Moğollar'a. 1967 yılında Murat Ses ve Aziz Azmet tarafından kurulan Moğollar müzik grubu bu toprakların kültürünü, müzikleri vasıtasıyla tüm dünyaya tanıttı. Uluslararası ödüller aldılar, sınırları aşan başarılara imza attılar. Güçlü bir vokalist arayışına girdikleri günlerden birinde Cahit Berkay ve Cem Karaca bir plak şirketinde karşılaştılar. Ve o gün birlikte çalışmaya başladılar. Cahit Berkay ile 70'lerin müziğini, Moğollar'ın hikâyesini, yol arkadaşı ve yakın dostu Cem Karaca'yı konuştuk.

KENDİ KÜLTÜRÜYLE BARIŞIK GENÇLERDİK

Biz yaptığımız müziği 1993'ten beri 'Anadolu Rock' diye adlandırıyoruz. İsim babası Moğollar'ın basçısı Taner Öngür'dür. O dönemin müzisyenleri olarak ilk kez Cem Karaca'nın söylediği "Yerelden Evrensele" diye bir mottomuz vardı. Biz hem kendi kültürüyle barışık hem de yüzü batıya dönük gençlerdik ve bu durum müziğimize de yansımıştı. Hedef tüm dünyaya müziğimizi ve kültürümüzü tanıtmaktı. 'Anadolu Rock' da yaptığımız müziği anlatan evrensel bir tanımlama oldu.

JIMI HENDRIX, MOĞOLLAR VE PINK FLOYD

1971 yılında 'Académie Charles Cros' ödülünü aldık. Bu ödülü 1970'te Jimi Hendrix'e, 1971'de Moğollar'a, 1972'de Pink Floyd'a verdiler. 'Académie Charles Cros' ödülü en yenilikçi müziklere veriliyordu. Bu açıdan bakınca onlarla ortak paydamızın denenmemiş şeyleri deneme cesaretimiz olduğunu söyleyebilirim.

ÜÇ KUŞAĞI ETKİLEDİK

Moğollar grubu üç kuşağı etkisi altına aldı. Sanırım bu işin sırrı; samimiyet. Biz müzik yaparken ne hissediyorsak yaptığımız konserlere gelen, albümlerimizi dinleyen herkese o hissiyatın geçmesini sağlıyoruz. Bu da yarım asrı aşkın bir süredir var olmamızı sağlıyor.

İLK KARŞILAŞMA

Cem Karaca ile Selçuk Alagöz Orkestrası'nda çaldığım bir dönemde tanıştık. Hep aynı ortamlardaydık aslında. Selamlaşırdık, ayaküstü sohbet ederdik. Ama samimiyetimiz yoktu. Fransa'da ödül aldıktan sonra dönemin en büyük plak firmalarından CBS ile kontrat imzalamıştık. Fakat güçlü bir vokalist ile değerlendirmek istiyorduk o şansı. Barış Manço ile denedik olmadı, Selda ile denedik olmadı. Yavuz Plak ile görüşmeye gittiğim bir gün orada Cem ile karşılaştık. Laf arasında ona solistlerden yana talihsizliklerimizi anlattım. "Keşke senin gibi bir solistimiz olsa" dedim. Cem de "Ben de hep Moğollar gibi bir grupla çalsam diye düşünüyordum" dedi. Biz o gün birlikte çalışmaya başladık. Ben buna ilk karşılaşmamız demeyi tercih ediyorum.

CEM'LE ÇALIŞMAK BENİ OLGUNLAŞTIRDI

Cem ile çalışmaya 1972'de başladık. Cem'in önceden gelen bir repertuvarı vardı. Birlikte yaptığımız yeni şarkılar da eklenince, benim repertuvarım 10'a katlandı. Cem, beni olgunlaştırdı. Besteleri de Cem ile beraber yaptığımız için o anlamda da bir olgunlaşma oldu. Hayatın içinden gelen duyguları şarkı haline getirme fikri Cem ile çalıştıkça kafama yerleşti.

SAÇLAR, SAKALLAR TUZ İÇİNDE

Cem'le beraber çalışmaya başladıktan sonra aramızda özel bir dostluk oluştu. Sahne dışındaki hayatlarımızı paylaşır hâle geldik.

Cem'in büyük bir deniz tutkusu vardı. Kamarası olan büyükçe bir balıkçı teknesi satın almıştı. Bir yaz birlikte o teknede yaşadık. Bebek belediye gazinosunda Zeki Müren'den önce çalıyorduk. Tekneyle Bebek İskelesi'ne gelir, tekneyi oraya bağlar gazinoya giderdik. Sahnede çalar, sonra da teknemize dönerdik. Tabii saçlar sakallar hep tuz içinde... Her gün balık tutar, yerdik. Ben bir keresinde çapari ile iki tane köpek balığı yavrusu tuttum. Cem güvertede balıkları bir taraftan kürekle tekrar denize atmaya çalışırken, bir taraftan da balıklara "Sizin yüzünüzden Marmara'da balık kalmadı" diye söyleniyordu. Her durumdan mizah çıkarmayı bilirdi.

POLİTİK DURUŞU OLAN BİR SANATÇIYDI

Cem Karaca politik duruşu ve muhalif tavrı olan bir sanatçıydı. Biz bugün bir yere geldiysek bu sadece yaptığımız müzikle olmuyor. O muhalif duruşun da önemli bir payı var. O duruştan taviz verirsen halk seni hemen bırakır. Yakın tarihimizde de bunun örnekleri var. Benzer bir şey Cem'in de başına gelmişti. Cem vatandaşlıktan çıkarılmıştı. Almanya'da yaşıyordu. Almanya ona vatandaşlık teklif etmesine rağmen Cem bunu kabul etmemişti. Mesut Yılmaz'ın bir Almanya ziyareti esnasında Cem ile karşılaşmasıyla başlayan süreç, Cem'in Turgut Özal'a mektup yazması ve Özal'ın yardımıyla vatandaşlığa geri alınmasıyla sonuçlanmıştı.

MUHTARA MI MEKTUP YAZSAYDI?

O dönem Cem, ülkesine dönebilmişti ama herkes Cem'e "dönek" demeye başlamıştı. Bence ona "dönek" demek büyük bir haksızlıktı. Yıllarca ailesinden, evlâdından, vatanından uzakta yaşamak zorunda kalmıştı. Türkiye'ye dönmek için Bakırköy'de oturduğu mahallenin muhtarına mı mektup yazacaktı? Elbette ki o dönemin cumhurbaşkanına mektup yazdı. Evlât, vatan, aile hasreti çekmediğimiz için onun neler yaşadığını bilmemiz mümkün değil. Ülke özlemini gidermek için Yunan adalarına gidip karşıdan rüzgâr esince 'memleketimin havası' diye içine çeken bir insandan bahsediyoruz.

AMACIMIZ DÜNYAYI GÜZELLEŞTİRMEKTİ

Cem, şarkı yaparken gerçek hayattan hikâyeler anlatmayı tercih

ederdi. Ben de öyle. Ortada ciddi bir sınıf mücadelesi varsa bize de o mücadelenin şarkısını yapmak düşerdi. Ama özellikle bir mücadelenin slogan müziğini yapmak gibi kaygımız yoktu. Amacımız hayatı ve dünyayı güzelleştirmekti. Biz de bu amaca şarkılarla hizmet ettik.

HAYAL DÜNYASININ MÜZİĞİNİ YAPMADI

Cem'in hep bir estetik kaygısı ve arayışı vardı. Memleketin elli sene önce ne derdi varsa hâlâ benzer dertleri olduğu için de şarkılar güncel kaldı sanırım. Mesela 'Dinleyiverin Gari' şarkısını 1993'te yaşanan İSKİ skandalının ardından yapmıştık. Aradan onca sene geçti, ne acı ki sözleri hâlâ güncelliğini koruyor.

"ÇOLUK ÇOCUKLA MI YARIŞACAĞIZ?"

Cem, Türkiye'ye döndükten sonraydı. O dönemde ikimiz de Ataköy'de oturuyorduk ve ev kiralarımızı zar zor ödüyorduk. 'Altın Güvercin' yarışmasının tekrar yapılacağını duydum. Kazanana da 10.000 TL ödül vardı. Cem'e sorsam hayatta kabul etmez, biliyorum huyunu. Akşam yemeğe çağırdım Cem'i. "Bir bestem var (Kahya Yahya), o besteye 'Tamirci Çırağı' gibi söz yazmanı istiyorum" dedim. Önce "Olmaz, çoluk çocukla yarışmaya mı katılacağız?" dedi ama yemeğin sonuna geldiğimizde yazmıştı sözleri. Ben stüdyoda şarkıyı kaydettim. Üstüne de pilot bir vokal yaparak yarışmaya gönderdim. Şarkı finale kaldı! Gene sofra kurduk bizim evde, Cem geldi. Şarkının finale kaldığını söyleyince "Bana ne?" dedi. Ben huyunu çok iyi bildiğim için "O zaman gider ben söylerim" dedim. "Olmaz! Sen şarkıcı değilsin!" diye çıkıştı. Yemeğin sonunda yine el sıkıştık. Gittik, yarışmayı kazandık, geldik. 1000 Lira Turhan Yükseler'e verdik, kalan parayı paylaştık. Düşünün ev kiram 600 TL idi. Kaç aylık kiramız çıktı. Tabii şöyle de bir detay var; 'Kahya Yahya' hayatımda hesap kitap yaparak yaptığım ilk ve son beste oldu.

'TAMİRCİ ÇIRAĞI'NI HER DİNLEYİŞİMDE HÜZÜNLENİRİM

Dramatik kurgusu muhteşemdir bu şarkının. Ben robot gibi çalan bir müzisyen değilim. Biz çaldığımız şeyi hissederek çalarız. Cem'in de sahnesi çok güçlüydü. Onunla sahne alırken ondan çok etkilenirdim. Cem ile sahne alanlar anlamıştır ne demek istediğimi. Sadece 'Tamirci Çırağı' değildir etkilendiğim. Cem, Nâzım Hikmet'ten 'Giden', Ahmed Arif'ten 'Akşam Erken İner Mahpushaneye' şarkılarını söylediğinde de aynı şekilde etkilenirim.

MÜZİSYEN, YAŞADIĞINI ANLATABİLMELİ

Biz ne yaşadıysak onun şarkısını yaptık. Bugün ise bunu büyük ölçüde rap müzik yapanlar başarıyor. Rap müzikteki yükselişin sebebi de onların yaşadıklarını ifade etme işini gayet güzel yapıyor olmaları bence. Hepsini severek izliyor ve takip ediyorum. İstisnalar beni affetsin ama rock gruplarımız sound'larında yakaladıkları başarıyı söylem olarak yakalayamadılar gibi geliyor bana.

GİDİŞİNİ İDRAK EDEMİYORUM

8 Şubat 2004. O sabah kızım Müge'nin telefonuyla uyandım. Haberi o verdi. Cem, bedenen bu dünyadan gitmişti. Donup kaldım. İdrak edemedim. Hâlâ da edemiyorum. Cem ile yaşadıklarımdan hiçbir pişmanlığım yok. Dolu dolu yaşadık biz bu hayatı. İyi ki onunla tanışmış, hayatı paylaşmışım. Keşke bu kadar erken ayrılmasaydı aramızdan.

Kaçırdığınız sayılar ve OTdergi ürünleri

trendyol'da

trendyol.com

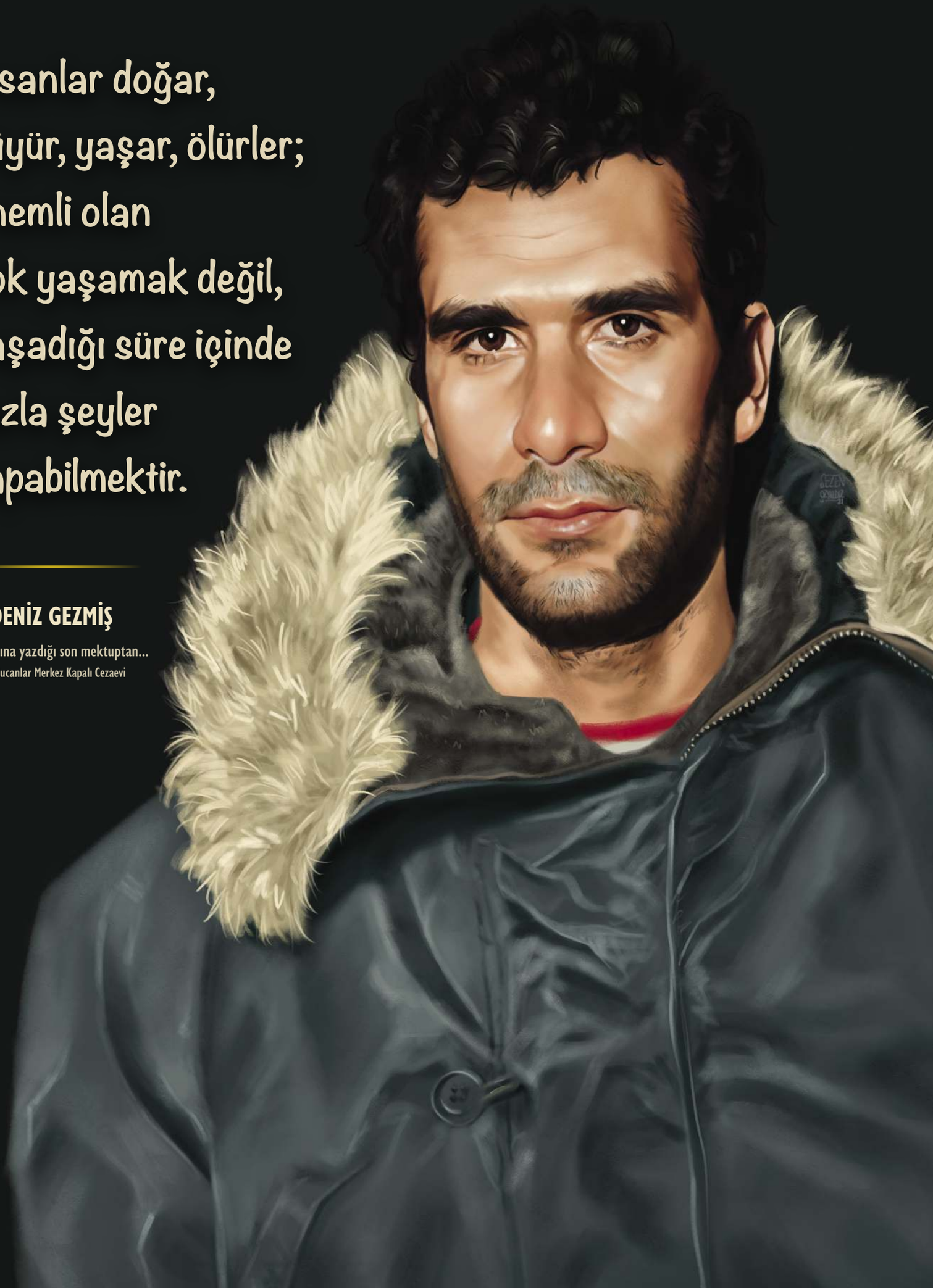

trendyol express

İnsanlar doğar,
büyür, yaşar, ölürler;
önemli olan
çok yaşamak değil,
yaşadığı süre içinde
fazla şeyler
yapabilmektir.

DENİZ GEZMİŞ

Babasına yazdığı son mektuptan...
Ulucanlar Merkez Kapalı Cezaevi

İllüstrasyon: Sezen Özyıldız

NİŞANLIM DENİZ GEZMİŞ

“Babam mandolinle başlattı bizi, mandolin de gâvur sazı, İtalyan halk sazı. Gittiğimiz her yerde babam çok popüler olurdu, orkestra filan kurardı, bizi de kaç defa sinemalarda sahneye çıkarmıştır mandolinle. Üniversitede tanıştım türkülerle, 68’in heyecanıyla. Abimlerin Beethoven isminde bir gece kulübü vardı, çok nezihti. Barış Manço, Cem Karaca, Esin Afşar, Ayla Dikmen, Fikret Kızılok hepsi çalıştı orada. Ben de ‘Kâtip Arzuhalim’i falan söylüyordum.

‘Mapushanelere Güneş Doğmuyor’ plağımın satışının patladığı günlerde Deniz Gezmiş’ler hapisteydi. TRT’de şarkı yayınlanınca, arkada hapishane görüntüleri var diye herkes türküyü onun için okuduğumu sandı. Döndü dolaştı benim Deniz ile nişanlandığıma kadar geldi iş. Onu unutamadığım için hâlâ evlenmediğimi sananlar var. Halbuki biz tanışmazdık bile Deniz’le.

1990 yılında Anadolu konserleri düzenledim, 1994’te Koçero için yayın izni alabildik. Ama öncesinde Almanya’da çıkmıştı ve Türkiye’ye korsanı gelmişti. Düşündüm bu korsancılara karşı ne yapabilirim ve şu aklıma geldi. Yeni şarkılar ekleyip kaseti o şekilde çıkarayım. İşte o zaman Kürtçe ‘Fadike’ parçasını bir de birkaç tane daha Kürtçe şarkıyı potbori halinde söyledim ve öyle çıkardık. Şimdi herkes Kürtçe şöyledir, böyledir diyor da ama yasal olarak ilk Kürtçe şarkı söyleyen benim.

68 kuşağındaki heyecanı şimdiki gençlerde görüyorum. Politik olarak olmayabilir ama müthiş bir heyecan var. Düzene başkaldırıyorlar. Politik değiller diye de küçümsemeyelim, herkes çok politik olmak zorunda değil ama yaşamı algılamışlar, bu iyi bir şey. Nasıl yaşamak istediklerini biliyorlar ve yeri geldiğinde de çok büyük cesaret gösteriyorlar.”

DEFTERLER

Yazan - çizen: **M.K. PERKER**

AMA İÇERİ GİDEN PATRON ÇALAN MÜZİĞİ HÜMEYRA'NIN İCRA ETTİĞİNİ GÖRÜNCE SADECE ŞUNU SÖYLER: 'HEMEN PLAK YAPIYORUZ.'
EN SEVDİĞİM HKAYELERDEN BİRİSİ DE CEM KARACA' YA AİT...
CEM KARACA'NIN YENİ PLAĞI ÇIKMIŞ, İMÇ BLOKLARINDAKİ PLAK ŞİRKETİNDEN 3-5 PLAĞI YANINA ALMIŞ, EVE GİDİYORMUŞ.
CİHANGİR'E VARINCA BAKKALA UĞRAMIŞ ÖNCE. HEP ALIŞ-VERİŞ YAPTIĞI BAKKALMIŞ BU...
BAKKAL CEM KARACA'NIN KOLTUĞUNUN ALTINDAKİ YENİ ÇIKMIŞ PLAKLARI GÖRMÜŞ...
'CEM ABİ' DEMİŞ, 'BİR TANE PLAK İMZALAYIP VERSENE'
CEM KARACA ÇOK KIZMIŞ.
'SEN DE BANA BİR TEKERLEK KAŞAR İMZALAYIP VERSENE' DEMİŞ.
BAZEN DÜŞÜNÜYORUM, KENDİ ALANLARINDA MUVAFFAKİYETE ULAŞMIŞ USTALARIN DAHA EVVEL BAŞKA MESLEKLER İCRA EDERKEN NELER HİSSETTİĞİNİ. O DÖNEMİN BİR GÜN GEÇİP GEÇMEYECEK OLMASI İHTİMALİNİN GERGİNLİĞİ ALTINDA AMA HİÇ KIRILMAYAN BİR MOTİVASYONLA GAYRET GÖSTERMELERİNİ...
MESELA BİR SİNEMADA MAKİNİSTLİK YAPAN GALİP TEKİN'İ...
SU SAYAÇLARINI KONTROL EDEN YAŞAR KEMAL'İ...
PARTİLERDE GARSONLUK YAPARKEN 'ONE FALSE MOVE'U YAZAN BİLLY BOB THORNTON'U.
YA DA BİR MÜZİK MAĞAZASINDA TEZGAHTAR OLARAK ÇALIŞIRKEN 'SEVEN'İ YAZAN ANDREW KEVIN WALKER'I.
BİR DE MADALYONUN ÖBÜR YÜZÜ VAR TABİİ. BAŞKA İŞLER YAPARKEN KOVALADIKLARI HAYALLERE ULAŞAMAYANLAR. BİR DE O SIRADA YAPTIKLARI İŞLER NORMAL İNSANLARIN YAPTIĞI İŞLER OLMAYANLAR VE ORADA ÇAKILI KALANLAR. SİLAHLI SOYGUN DAHİL BİRÇOK SUÇTAN HÜKÜM GİYMİŞ ÇOCUKLUK ARKADAŞIM SAMET GİBİ...
BEN DE SENİN GİBİ RESSAM OLMAK İSTİYORDUM AMA OLMADI. GERÇİ SEN DE ÇOK FAZLA ÇİZİYORDUN BİRADER. BİZ TRİBÜNE SABAHLARKEN ORADA BİLE ÇİZİYORDUN. BEN DE CEZAEVİNDEYKEN BİR HAYLİ ÇİZMİŞTİM AMA BİZİM ÜSTÜMÜZ ÇİZİLDİĞİNDEN BİR FAYDASI OLMADI.

BAHAR ERİŞ

“Dâhi çocuk” efsanesi, Mozart için bile geçerli değil. O gerçek bir azim abidesiydi...

MOZART’IN MEZARINA ZİYARET

Sıkıcı gerçekler seksi hurafelerle yarışabilir mi? Çoğu insan dehanın doğuştan olduğuna inanır. Dirsek çürüten dâhi imgesi, birçok insan için anne babasının onu dünyaya getirme girişiminde bulunduğu anı hayal etmek kadar rahatsız edicidir. Peki alıcısı çok olan “doğuştan dâhi” kavramının gerçekte karşılığı var mıdır? Yoksa bizi leyleklerin getirdiğini düşünmek gibi rahatlatıcı olduğu için mi ona sıkıca tutunuyoruz?

Bir düşünün: Bir amaç uğruna ter dökmek mi yoksa ekran karşısında çekirdek çitlemek mi daha cazip? Geleceğini güzelleştirecek bir hedef için sabahlamak mı yoksa Netflix’teki dizinin bölümlerini peş peşe izleyerek sabahlamak mı? “Çalışarak dâhi olunmaz; dâhi doğulur” tesellisi, dizimizi “ağız tadıyla” izlememizi sağlıyor olabilir mi?

Nietzsche şöyle buyuruyor: “Mükemmel olanın nasıl oluştuğunu sormayız. Sihirli bir biçimde olmuş düşüncesinden haz alırız. Kimse sanatçının ortaya koyduğu çalışmanın nasıl oluştuğunu sorgulamaz... Birine Tanrı vergisi demek onunla yarışmaya gerek yok demektir.”

Bu doğru olabilir mi? Deha deyince akla ilk gelen isimlerden Wolfgang Amadeus Mozart’ı ele alalım. O doğuştan dâhi değil miydi? Şayet dâhi doğulmuyorsa, el kadar velet o besteleri nasıl yapıyordu? Ayağı piyano pedalına zor değerken o kadar iyi nasıl çalıyordu?

Resim: Barbara Krafft

Gerçekten de Wolfgang, üç yaşında bile ustaca piyano çalıyordu. Henüz beş yaşında besteler yapmıştı. Babası onun için, "Tanrı'nın Salzburg'da dünyaya getirdiği mucize" diyordu. Oysa buzdağının görünmeyen kısmında inanılmaz yoğun bir çalışma temposu ve hayatını oğlunun müzik kariyerine adamış bir baba vardı.

Baba Leopold Mozart, tanınmış bir müzik öğretmeni ve besteciydi. Zamanında kendisi de büyük bir besteci olmayı istemişti. Baba olunca eline hayalini gerçekleştirmek için çok daha iyi bir araç geçti: Çocukları. Önce ilk çocuğu Nannerl'in eğitimine odaklandı. Kızından 4.5 yıl sonra, 27 Ocak 1756 günü, oğlu Johannes Chrisostomus Wolfgang Theophilius Mozart dünyaya geldi. Böyle şaşalı bir isimle sıradanlık mümkün olmasa gerek...

Pek vurgulanmasa da, dâhileri dâhi yapan temel özellik, sebatkâr bir tutkuyla meraklarının peşinden gitmeleridir. Wolfgang ablasından neredeyse beş yaş daha küçüktü ama müziğe ondan daha meraklıydı. Ablası klavsen çalarken ufacık boyuyla onun yanına oturup çaldığı notaları taklit ediyordu. Babanın oğlunun eğitimine ilgisi ve derin müzik bilgisi, çocuğun yoğun merakı ve düzenli çalışma disipliniyle birleşince, dışarıdan mucizevi görünen bir başarı doğması kaçınılmazdı.

Wolfgang 6 yaşına geldiğinde babasının yönetiminde aşağı yukarı 3500 saat müzik çalışmıştı. Ona 3 yaşında dâhi denmesinin sebebi, yaşıtlarından çok ileride performans göstermesiydi; yoksa yetenekli yetişkinlerle kıyaslandığında daha kırk fırın ekmek yemesi gerekiyordu. Erken dönemdeki besteleri de ya babasına aitti ya da başka bestekârların eserlerinin aranjmanlarıydı.

Baba güdümünde geçen çocukluk ve ergenlik döneminin ardından genç Wolfgang hayatında yepyeni bir sayfa açmaya karar verdi. Babasının "helikopter ebeveynliğine" ancak 20'lerine kadar dayanabilmişti. Kendi ailesini ve kariyerini kurmak için Viyana'ya "kaçtı".

Tarihçi Edward Gibbon, "dehanın okulu yalnızlıktır" diyor. Mozart da Viyana'daki kalabalık ve kaosun ortasında beste yapmaya odaklandı. Kariyerinin en verimli yılları Viyana yıllarıydı. En büyük başyapıtlarını o dönemde besteledi. 1782'de ablasına yazdığı mektupta ne kadar yoğun çalıştığını, günde sadece beş saat uyuduğunu şöyle anlatıyor:

"Sabah 06.00'da kalkıyorum... 09.00'a kadar yazıyorum. 09.00'dan 13.00'e kadar ders veriyorum. Sonra bir yere davet edilmemişsem yemek yiyorum... (edilmişsem) akşam 17.00-18.00'e kadar tekrar çalışmaya başlayamıyorum. Genellikle bir konser nedeniyle çalışmam bölünüyor, yoksa 21.00'e kadar çalışmaya devam ediyorum. Ardından (sonradan eşi olan) sevgili Constanzem'in yanına gidiyorum. Annesinin konuşmaları yüzünden çoğu zaman buluşma keyfimiz kaçıyor; onu da bir sonraki mektubumda babama anlatacağım... Saat 22.30-23.00 civarı eve gidiyorum ama bu da annesinin o gün havasında olup olmamasına ya da benim sabrıma göre değişiyor... Sabah 01.00'e kadar yazmaya devam ediyorum, sonra yine 06.00'da kalkıyorum."[1]

Sıkıcı gerçekler seksi hurafelerle yarışabilir mi?

Özetle "dâhi çocuk" efsanesi, Mozart için bile geçerli değil. O gerçek bir azim abidesiydi. "Sanatımı kolayca icra ettiğimi düşünenler çok büyük hata yapıyorlar. Hiç kimse beste yapmaya benim kadar zaman ayırıp kafa yormamıştır" demiştir. Dehayı çocukluktan yetişkinliğe taşıyabilenlerin sıkıcı sırrı budur.

Mozart, Requiem'i bitirmeye çalıştığı dönemde ağır hastalandı. 1791'de, henüz 35 yaşındayken yaşama veda etti. O dönemde mezarlıkta tören yapılmıyordu. Sadece mezarcı ve ölünün yakınları bulunuyordu. Mozart'ın cenazesinde, bir tek mezarcı vardı. Bazılarına göre, o gün hava kötü olduğundan böyle olmuştu. Bu açıklama bile acıklı bir gidişin göstergesi.

Mezarını ziyaret etmek isteyen varsa, maalesef bu imkânsız. Nereye gömüldüğünü yalnızca mezarcı biliyordu. Eşi Constanze'ın aklına bu soru yıllar sonra geldiğinde, mezarcı çoktan ölmüştü. Mezarının yeri bilinmiyor.

"Kız kardeşi Nannerl'e ne oldu?" diye merak edenler olabilir. Nannerl de çok yetenekliydi. Ancak evlenme yaşına gelen bir kadının topluluk önünde konser vermesi "ahlak kurallarına aykırı" olduğu için, kardeşi turnelerdeyken o evde oturmaya başladı. Babasının isteği üzerine beş çocuklu dul bir baronla evlendi. Bir kadın olarak Nannerl'in dehası, parlamasına izin verilmeden ölmüştü. Onun yeteneği de, "keşfedilememiş kadınlar mezarlığında" yok olup gitti.

[1] *Mozart, W. A., In Mersmann, H., & Bozman, M. M. (1972). Letters of Wolfgang Amadeus Mozart. New York: Dover Publications.*

Not: *Yazının hazırlanmasında kaynak desteği için müzisyen Elif Gökçe Tuğrul'a teşekkürler.*

AHMET ALİ ARSLAN

Bu köşede her ay bestelenmek üzere günümüzün şairlerinden derlediğimiz bir şarkı sözü paylaşacağız. Şarkının müziği sizlere emanet...

#ASKIDABESTE

Selam OT okuru! Şiiri istediğin gibi bestele, şarkılaştır, #askıdabeste ile Instagram'da paylaş dinleyelim. Bu ayın kazananına Kıvılcım Müzik'ten Wagon Case klasik gitar çantası hediye! Mart ayında Seyyidhan Kömürcü'nün Hatırlamayı Unutmak şiirine yapılan bestelerden öne çıkan hem kendine has armonik dünyasıyla, hem inişiyle çıkışıyla, baştan sona sağlam bir hikaye anlatmasıyla, hem de şiirin ruhuna uygun hassasiyetteki nakaratıyla Volkan Yıldız'ın şarkısı oldu – kendisini kutlarız. Nisan ayının #askıdabestesi için Lale Müldür'ün Bırakıyorum Seni şiirine bestelediğiniz şarkılar gelmeye devam ediyor: Kazanana Kıvılcım Müzik'ten Kadence – Maun Soprano Ukulele hediye. Sosyal medyada takipte kalın.

Bu ay Birhan Keskin'in 'fakir kene' kitabından Always on the move (Bir tır'ın alın yazısı) şiirinin besteleyesiniz diye kısaltılmış halini sizlerle paylaşıyor, şarkılarınızı heyecanla bekliyoruz.

Ahmet Ali Arslan

BİRHAN KESKİN

Always on the move (Bir tır'ın alın yazısı)

Gitmem gerekiyor, vakitsiz gelmişim.
Topuklarım ağrıyor, biraz dinleneyim.
Bunun'çin kimseyi suçlayamam
oldum olası böyleyim.

Geldiğimde çok güzeldin bana,
güzelliğin bozulmadan gitmem gerekiyor.

Biricik idim ben de bir zaman,
bak incitmişler bir harfimi,
saksıda üzgün bir bonzai,
incittirmem başka yerimi.

Bir yerde kalma diyor kalbim,
Yollar geçmeliymişim, gitmem gerekiyor.

Birhan Keskin
fakir kene kitabından (şiir şarkı formatı için kısaltılmıştır)

OTdergi MAYIS

kitabevleri, marketler ve bayilerin yanı sıra

‘online sipariş’ noktalarında!

otdergi.com

Yemeksepeti banabi

getir

trendyol.com

istegelsin

hepsi burada

D&R MUSIC BOOK STORE

CarrefourSA .com

MİGROS sanal market

Dergiyurdu.com

dergikapinda.com

DÜNYA ZALIMLAR DÜNYASI GİDEN ZALIM GELEN ZALIM

Âşık Mahzuni Şerif

İllüstrasyon: Sezen Özyıldız

YUH YUH!

Yıl 1971. O dönem iki 45'liğim yayınlanmıştı. Mahzuni'yle plak şirketimiz aynıydı. Bir yemeğe çıkmıştık birlikte. İlk kez orada tanıştık. 72 yılının kış aylarında bir gece yarısı telefonum çaldı. Arayan Mahzuni'ydi. İstanbul'a geldiğini söyledi, "Çok canım sıkılıyor, size gelebilir miyim?" dedi. "Buyur tabii, gel" dedim. Biraz sonra çıktı geldi. Eve girer girmez aldı eline bağlamasını, sabaha kadar çaldı söyledi... Rakı içerdi ama birayı da çok severdi. Yine çok sevdiği için her gittiği yerde sevenleri ona pastırma getirirlerdi.

Turnelerde ve konserlerde sayısız kez bir araya geldik. 77 yılında "Mahzuni ve Selda" olarak, yurtdışında birlikte konserler verdik. Hayranları Mahzuni'yi taparcasına severlerdi. Avustralya konseri için kulisten çıkarken, bir adam koştura koştura yanımıza geldi ve Mahzuni'nin önünde yere yatıp ayaklarına kapandı. Mahzuni eğilip, yerden kaldırdı o adamı. O zamanlar çok gençtim ve bu durum karşısında şaşkınlığımı gizleyememiştim...

Çok korkusuzdu... Seneler boyunca şarkıları sebebiyle gözaltılara maruz kalmış, hapishanelerde yatmıştı. Bu yüzden de "Şu sözü söylersem beni içeri atarlar" gibi bir kaygısı yoktu. Düşünceli bir adamdı, felsefi bir yanı vardı ve sürekli uzaklara bakıp derin düşüncelere dalardı. Bir araya geldiğimizde memleket meseleleri üzerine konuşur, dertlenirdik. 1963'te yazdığı "Yuh Yuh" adlı türküsünü ilk kez 1977'de söyledim. Yıl 2020; o türkü konserlerde hâlâ insanları çılgına çeviriyor. Mahzuni toplumu o kadar iyi anlamış bir ozan ki; türkülerinde yazıp söyledikleri halen daha günümüze ışık tutuyor.

Fatma sokağa çıkınca, "İşte MAHZUNİ'yi delirten kız" diye gösterdi insanlar birbirine. "Güzel kızmış" dedi görenler. "Haklı Mahzuni..." Kimisi yakıştıramadı bu durumu Mahzuni'ye, "Koca ozan, hiç yakışır mı böyle deli divane olmak..." dediler.

DOĞAYA ÂŞIK, İNSANA ÂŞIK, FATMA'YA ÂŞIK...

Konser verip, aynı gece ayrılmak üzere gittiği Gaziantep'te bir eve konuk oldu Âşık Mahzuni Şerif. Bu evde güzel mi güzel bir kız gördü. Vuruldu, deli divane oldu. Konserden sonra, onu şehir dışına götürmek için bekleyen arabaya binmedi. Onun yerine Fatma'nın babasının arabasına bindi. Onlara misafir gitti. Baş üstünde ağırladılar Mahzuni'yi... En güzel döşeğe, yün yorgana, işlemeli yastığa buyur ettiler.

Sabah, evin hanımına, "Ablacığım, bu kadar rahat yatak kurdunuz bana, ya çiçeğinizin dalını koparsam, kızar mısınız?" diye sordu. "Ah evladım" dedi Fatma'nın annesi, "Ne olacak kurban olsun sana çiçek..." "Hastalandım" dedi, "bir türlü iyileşemiyorum" dedi, "Gaziantep'te yeni konser anlaşmaları yaptım", dedi. Misafir olduğu evden gitmek bilmedi. Bir hafta, on gün gitmedi. Fatma, diye atmaya başlamıştı kalbi.

Arkasında milyonlarca hayran, ölümsüz eserler ve büyük aşkını bıraktı.

Fatma ise etrafında dönüp durdu, "Mahzuni abi" dedi, başka da bir şey demedi. Kasete okudu Mahzuni dertli dertli. Fatma'ya uzattı, "Herkes uyuduktan sonra dinle" dedi. Antep'ten ayrılma vakti geldiğinde, ağlamaya başladı Mahzuni. Mahzuni'yi gören Fatma da ağlamaya başladı. Ağlamak yetmedi, ayrılık geldi. Mektuplar yazdı Mahzuni. Yeni kasetler çıkardı, yeni türküler yaktı aşkına.

Aradan zaman geçti, Fatma, Maraş Öğretmen Okulu'nu kazandı, Maraş'a yerleşti. Bunu duyan Mahzuni, soluğu Maraş'ta aldı. Birçok konser verdi Maraş'ta. Fatma'nın karşısına bir daha çıktı. Deli divane Mahzuni, Maraş'ı türkülerle gezdi. Maraş, Mahzuni'nin Fatma aşkıyla çalkalandı. Fatma sokağa çıkınca, "İşte Mahzuni'yi delirten kız" diye gösterdi insanlar birbirine. "Güzel kızmış" dedi görenler. "Haklı Mahzuni..." Kimisi yakıştıramadı bu durumu Mahzuni'ye, "Koca ozan, hiç yakışır mı böyle deli divane olmak..." dedi.

Daha fazla duramadı Mahzuni, dikildi Fatma'nın karşısına. "Daha genç dedim, bekle dedim, okusun dedim, anlar dedim, ama artık yeter Fatma. Seni seviyorum. Hem de bütün benliğimle, canımla cananımla seviyorum." "Ben de seni seviyorum abi" dedi Fatma. Aşk büyüdü, aşk büyüyünce laf büyüdü, laf büyüyünce göz büyüdü. Göz büyüyünce nazara geldi Mahzuni. Annesi kızdı Fatma'ya, Fatma küstü Mahzuni'ye. Mahzuni gitti, bir plağı geldi Maraş'a: "Niye küstün Antep Maraş elleri? Yalan ile divan duran ben miyim? Kesilesi yalancının dilleri. Hakkın kullarını kıran ben miyim? Ocak mı batırdım, saray mı yıktım? Kimi dolandırdım, evini yaktım? Ben ne çektim ise, aşkımdan çektim. Hak deyip de adam vuran ben miyim? Mahzuni'yim gelmiş oldum Maraş'a. Sevdim diyenlerden tutuldum taşa. Fadime'den doğan iki güneşe. Kerbela'da tuzak kuran ben miyim?"

Dinledi, ağladı Fatma. Yağmur yağdı Maraş'a, yağmurla ağladı Fatma. Güneş doğdu ağladı, gün battı ağladı. Gece oldu ağladı. Pencereden küçük bir ses geldi Fatma ağlarken. Perdeyi araladı. Mahzuni aşağıdaydı. Paltosunun düğmelerini koparmış, tek tek cama fırlatmıştı. "Sensiz duramam Fatma" dedi. "Ölüyorum, boğuluyorum Fatma" dedi. "Artık bana varmalısın" dedi. "Olmaz" dedi Fatma. "Annem babam ne der" dedi. "Hem okulum var daha" dedi. Boynunu büktü Mahzuni, yağmur altında karıştı karanlığa. Saat gece yarısına yakın olduğunda kapı çalındı. Kapıda Muhlis Akarsu, eşi ve Mahzuni vardı. "Ne oldu?" diye sordu Fatma. "Baban hasta" dedi Mahzuni. "Seni istiyor, seni almaya geldik." Muhlis Akarsu'yu ve eşini de görünce Fatma, "Olur" dedi, "Gidelim babama..."

Yolda kaçırıldığını anladı Fatma. Sinirlendi, arabayı yumrukladı. "Olmaz, ailem olmadan olmaz" dedi. Antep yerine Ankara'ya geldi Muhlis Akarsu'nun sürdüğü araba. Mahzuni kavuştu Fatma'sına. Çok geçmedi. Fatma'nın ağabeyleri, akrabaları düştü Mahzuni'nin peşine. "Vuracağız" diye and içerek. Onları gören Fatma, "Ben gönüllü kaçtım, ben de seviyorum" dedi. Kıyamadı Mahzuni'ye. Bir şartla kabul ettiler, Fatma geri gidecek, okuluna devam edecek. Yine ayrıldı Fatma ile Mahzuni. Üç yıl ayrı kaldılar. Fatma okulunu bitirdi. Fatma'ya görücüler geldi sık sık. Mahzuni'nin derdi dünya kadar oldu, taşıyamadı. Geldi, diz kırdı, oturdu. Fatma'nın babasının dizlerini öptü. "O beni seviyor, ben onu seviyorum, bizi ayırmayın" dedi.

Razı geldi babası Fatma'nın. Antep Kavaklı Gazinosu'nda nişan, Antep Kızılay düğün salonunda ise evlilik merasimleri oldu. Daha 15 günlük evliyken, Mahzuni'nin önceki iki evliliğinden olan çocukları geldi. Onlara annelik yaptı Fatma. Bir süre sonra da abinin hanımı vefat etti. Onun üç çocuğunu da yanına aldı. Kendi çocukları doğmadan, altı çocuğa bakmaya başladı Fatma. Evliliklerini altıncı ayında cezaevine girdi Mahzuni. Ondan sonra da bitmek bilmeyen davalar, işkenceler, hapislikler...

Çok sevdi Fatma, Mahzuni'yi. Dört çocukları oldu. Kendi çocukları da dahil on çocuk büyüttü Fatma. Yetmedi peşinden koştu Mahzuni'nin. Onu hayranlarının boğucu ilgisinden, insanı tüketen içki sofralarından, peşindeki ajanlardan korudu. Ana oldu, baba oldu, ev oldu, ocak oldu. Sürekli üretti Mahzuni, sırtını Fatma'ya verip, durmadan üretti. Dom Dom Kurşunu, İşte Gidiyorum Çeşmi Siyahım, Boşu Boşuna, Mevlam Gül Diyerek, Bu Mezarda Bir Garip Var, Han Sarhoş Hancı Sarhoş gibi nice klasik esere imza attı. Mahzuni, Fatma'dan önce göçtü bu dünyadan. Arkasında milyonlarca hayran, ölümsüz eserler ve büyük aşkını bıraktı. Fatma şimdi onun ismini yaşatmak için çabalıyor, aşkıyla yanıyor, sevdasını büyütüyor.

Yaşadığın hayatı sev.
Sevdiğin hayatı yaşa.

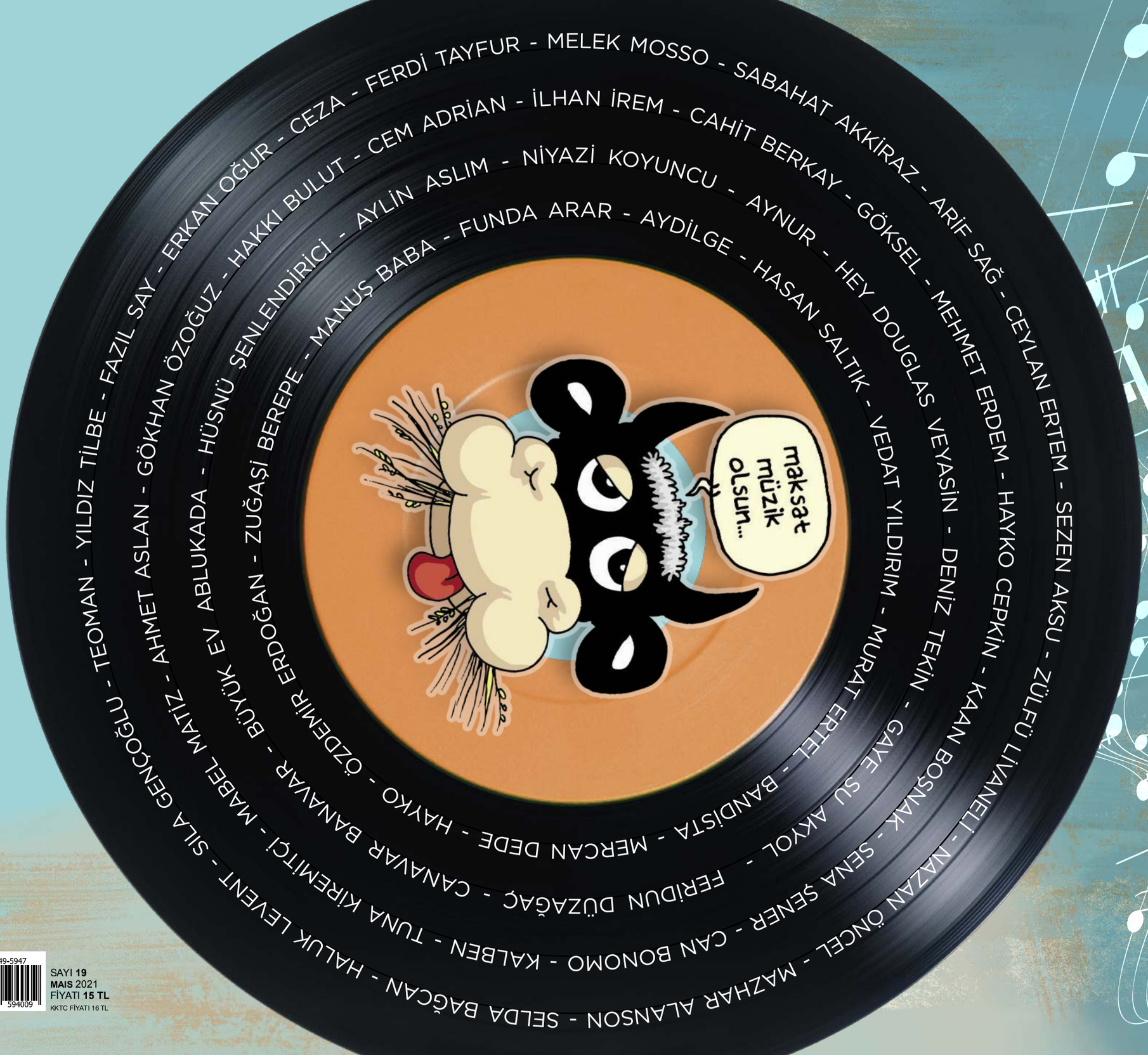

İllüstrasyon:
Benoît Hamet

OT Çizgi Roman

OT ÖZEL MAYIS 2021 - Kültür Sanat, Çizgi Öykü ve Mizah Dergisi **İmtiyaz Sahibi ve Yayıncı:** MEDU YAYINCILIK TİC. LTD. ŞTİ.
Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Hakan Unudulmaz **Satış ve Pazarlama Direktörü:** Hakan Unudulmaz **Reklam:** otdergisireklam@gmail.com **www.otdergi.com**
Adres: Teşvikiye Mah. Akkavak Sok. Karahan Apt. No: 17 Kat: 2 D: 7 Şişli / İSTANBUL Tel: (0212) 274 33 54 **Baskı:** İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yay. ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Bahçelievler Mah. F. Çakmak 2. Cad. Güzelşehir Sit. 22. Villa No: 1 Anp/22 Büyükçekmece / İSTANBUL - Tel: (0212) 454 32 55 **Genel Dağıtım:** Turkuvaz Dağıtım Pazarlama A.Ş. - **ISSN:** 2149-5947

OT'ta yayımlanan tüm yazı, çizim, espri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi, yazar ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

ISSN 2149-5947

SAYI **19**
MAIS 2021
FİYATI **15 TL**
KKTC FİYATI 16 TL